

முதல் கோணல்!

ஒரு தேசத்தைப் பற்றி எழுதவேண்டுமானால், குறைந்தது அங்கே இரண்டாண்டுகள் வாழ்ந்து அதன் மக்களுடன் கலந்தறவாடிப் புரிந்துகொண்டு அதன் பிறகுதான் எழுதவேண்டும். ஆனாலும் நான் பார்த்தவற்றை உடனே என் மக்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ளவேண்டுமென்ற ஆசையினால் இதை எழுதத் துணிந்தேன் என்று உலகம் சுற்றிய தமிழரான ஏ.கே. செட்டியார் தான் எழுதிய 'ஐப்பான்' பயண நூலில் குறிப்பிட்டிருப்பதாக வாசிப்பு ஆர்வலர் புதுக்கோட்டை ஞானாலயா கிருஷ்ணமூர்த்தி, செட்டியார் பற்றிய ஓர் அருமையான சொற்பொழிவில் தெரிவித்தார்.

இரண்டாண்டுகள் அல்ல, இருபதே நாட்கள் அமெரிக்காவின் சில பகுதிகளில் மட்டும் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு அமெரிக்கா பற்றி நான் எழுதத் துணிந்ததற்கும் அதே காரணம்தான். வேண்டுமானால் ஒரு பாணை சேற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் என்று வைத்துக் கொள்ளலாம்.

அமெரிக்காவுக்குச் செல்லவேண்டும் என்ற ஆர்வம் எதுவும் எனக்கு எப்போதும் இருந்ததில்லை. சோவியத் யூனியன் இருந்த காலத்தில் அதைப் பார்க்க விரும்பினேன். தன் சமூகத்தின் எல்லா மனிதர்களுக்கும் அடிப்படை தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்த நாடு என்கிறார்களே, அது எப்படி இருக்கும் என்று பார்க்கிற ஆவல் இருந்தது. அதை ஜனநாயகம் இல்லாமல்தான் செய்ய முடியுமா என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்பினேன். ஆனால் போகவில்லை. சோவியத் யூனியனே போய்விட்டது. சீனத்தையும் கியூபாவையும் பார்க்க விரும்புகிறேன். இன்னமும் வாய்ப்பு கிட்டவில்லை.

ஐரோப்பா எப்போதுமே என் பிரியத்துக்குரிய கண்டமாக இருக்கிறது. என்னைப் போல் அவர்களும் உருளைக்கிழங்கு பிரியர்களாக இருப்பது மட்டும் காரணமில்லை. நீண்ட நெடிய வரலாறு, இரு மகா யுத்தங்களில் ஏற்பட்ட பேரழிவுக்குப் பின்னரும் திரும்பவும் உயிர்த்திருக்கும் தேசங்கள், கலை, இசை,

நாடகம், இலக்கியம் என்று பல துறைகளிலும் காலம் காலமாக இருந்து வரும் செழுமை எல்லாம் ஐரோப்பாவைப் பார்க்கும் ஆவலை வளர்த்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. இன்னமும் வாய்க்கவில்லை.

நேபாளம், ஆஸ்திரேலியா, சிங்கப்பூர், மலேசியா நாடுகளுக்குப் போகவேண்டுமென்று நினைத்ததே இல்லை. போய் வந்துவிட்டேன்.

அமெரிக்காவும் அப்படித்தான். நான் போகவேண்டுமென்று நினைத்திராத நாடு. செல்ல நேர்ந்ததற்குக் காரணம் நண்பர் அருளாளன். அமெரிக்காவில் வாழும் அருளாளன் தமிழ்ச் சமூகத்தில் அக்கறை உள்ள ஒரு குடும்பப் பின்னணியிலிருந்து வந்தவர். கல்வி, அரசியல் இரண்டிலும் ஈடுபட்ட தந்தையை அருகிலிருந்து பார்த்துவந்ததில் இன்று தமிழகத்தில் இவை இரண்டும் இருக்கும் நிலையைப் பற்றிய தன் ஆதங்கங்களைத் தொடர்ந்து என்னுடன் பகிர்ந்துவருபவர்.

அமெரிக்காவிலிருந்து சென்னை வந்ததும் என்னை சந்திக்கும்போது இன்று முழுவதும் இந்தக் காரை ஹார்ன் அடிக்காமல் ஓட்டப் போகிறேன் என்று என்னிடம் சொல்லுவார். அமெரிக்கப் பழக்கம். பிரேக்கை நம்பாமல் ஹார்னை மட்டுமே நம்பி வண்டி ஓட்டும் பலர் இருக்கும் சென்னையில் இது சாத்தியமா என்று நான் யோசிப்பேன். அருளுடன் காரில் சென்று திரும்பும்போது சாத்தியம்தான் என்று காட்டியிருப்பார்.

இப்படியாக அமெரிக்காவில் நடைமுறையில் இருக்கும் பல ஆரோக்கியமான் விஷயங்கள் இங்கேயும் சாத்தியமானவைதான் என்பது அருளின் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை. அங்கே எப்படி இதெல்லாம் சாத்தியமாகியிருக்கிறது என்பதை நான் நேரில் வந்து பார்த்து இங்கே வாசகர்களுடன் பகிரவேண்டும் என்று விரும்பிய அருள் முன்றாண்டுகளாகவே என்னை அழைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

இந்த வருடத் தொடக்கத்தில் ஏற்பட்ட இதய அதிர்ச்சிக்குப் பின்னர் இனி செய்ய விரும்பும் எதையும் தள்ளிப் போடக் கூடாது என்ற மன நிலைக்கு வந்துவிட்டேன். எனவே ஜன் மத்தியில் அமெரிக்கா செல்வதென்று அருளுடன் பேசியதும் ஏற்பாடுகள் செய்தார்.

சென்னையில் அண்ணா மேம்பாலம் அருகில் இருக்கும் அமெரிக்கத் தூதரகத்தின் வெளியே தெருவில் வெயிலில் மணிக்கணக்கில் விசாவுக்காக நிற்கும் இந்தியர்களைக் கண்டு பல வருடங்களாக வெறுப்படைந்திருக்கிறேன். அவர்களை அப்படித் தெருவில் நிறுத்தும் அமெரிக்க அரசின் மீதும் எரிச்சல்தான் வந்திருக்கிறது. அந்த கியூவில் நானும் போய் நிற்கவேண்டும்

ஞாநி

என்று நினைக்கவே எனக்கும் எரிச்சலாகத்தான் இருந்தது. அப்படியாவது அமெரிக்கா போகாவிட்டால்தான் என்ன என்று கூட சில சமயம் தோன்றியது.

விசாவுக்காக இணைய தளம் வழியே விண்ணப்பித்தபோது நேர்காணலுக்கான நேரத்தை குறித்து ஒதுக்கி அதற்கு 15 நிமிடம் முன்னால் வந்தால் போதும் என்று அமெரிக்கத் தூதரகம் சார்பில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. அதன்படியே நான் சென்றேன். ஆனால் மிக நீண்ட கியூ, விசாரித்தால் எனக்குப் பிறகு நேரம் ஒதுக்கப்பட்டவர்கள் பலர் முன்னால் நிற்கிறார்கள். எனக்கும் முன்னால் நேரம் ஒதுக்கப்பட்டவர்கள் பின்னால் நிற்கிறார்கள். குறித்த நேரத்துக்குப் பல மணி நேரம் முன்பே வந்து நிற்கும் தவறு நம்மவர்களுடையது என்றால், வந்தவர்களை நேரகிரமப்படி ஒழுங்குபடுத்துவதில் அமெரிக்க தூதரக அலுவலகம் அக்கறை காட்டவில்லை. நான் கவுண்ட்டரில் சொன்னபிறகு வந்து அறிவித்து மாற்றியமைத்தார்கள்.

உள்ளே உட்காரும் கூடமும் தண்ணீர் வசதியும் இருந்தன. ஆனால் அங்கேயும் நூற்றுக்கணக்கில் கூட்டம். நான் தமிழ் நேர்காணலுக்கு விண்ணப்பித்திருந்தேன். எங்களை சிறிது நேரம் அதற்கான கியூவில் நிற்கவைத்தபிறகு, நீங்கள் மறுபடியும் போய் காத்திருங்கள். இப்போது மலையாளிகள் வரட்டும் என்று ஓர் அலுவலர் அறிவித்தார். இது தவறு என்று அவருடன் வாதிட்டேன். என்னருகில் இருந்த ஒருவர், 'சண்டை போடாதீங்க. அப்பறம் விசா தரமாட்டாங்க' என்று என்னை ரகசியக் குரலில் எச்சரித்தார்.

அலுவலர் மேலிட உத்தரவுப்படிதான் அனுப்பமுடியும் என்றார். இது டிப்ளமேடிக் மிஷன் ஏரியா. எங்கள் விதிப்படிதான் நடக்கும் என்றார். நான் சர்க்கரை நோயாளி. அளவு கடந்து என்னைக் காக்க வைத்து, நான் லோ ஷுகரில் மயங்கி விழுந்தால், அது டிப்ளமேடிக் மிஷனுக்குத்தான் தொல்லை ஏற்படுத்தும் என்றேன். பின்னர் நாங்கள் கியூவில் நிற்கவைக்கப்பட்டோம்.

எனக்கு முன்னால் இருந்த மூத்த தம்பதியர் தங்கள் மகனின் பட்டமளிப்பு விழாவைக் காண அமெரிக்க செல்ல விரும்புவதாகத் தெரிவித்தனர். விசா மறுக்கப்பட்டது. என்னிடம் கேள்விகள் கேட்ட அமெரிக்கப் பெண் நல்ல தமிழில் கேட்டார். நான் திரும்பி வந்துவிடுவேனா என்பதை அறியும் நோக்கிலேயே கேள்விகள் அமைந்திருந்தன. நிச்சயம் திரும்பிவிடுவேன் என்று அதற்கான பல ஆதாரங்களைச் சொன்னேன். (நான் திரும்பி வந்து அரசியல் விமர்சனம் எழுதாவிட்டால் தமிழ்ச் சமூகமே நிரந்தர முதல்வர்களின் பிடியில் சிக்கலில் ஆழ்ந்துவிடும் என்பதை

மட்டும் சொல்லவில்லை.) எனக்குப் பத்து வருட காலத்துக்கான ரூரில் விசாவை அளித்தார்கள்.

சென்னையிலிருந்து துபாய்க்குப் புறப்படவேண்டிய எமிரேட்ஸ் விமானம் ஓடுபாதைக்கு சென்றபோது கடைசி நிமிடத்தில் ஒரு பயணி சிக்கலை ஏற்படுத்தியதால் என் பயணத்தின் தொடக்கமே பிரச்சினைகள் நிரம்பியதாகிவிட்டது. அவர் நெஞ்சு வலிப்பதாகச் சொன்னார். வாயுத்தொல்லை என்றும் சொன்னார். நான் அதற்கான மாத்திரை தருவதாகச் சொல்லியும் மறுத்தார். இரு மருத்துவர்கள் அவரை சோதித்துவிட்டு நன்றாக இருப்பதாகவும் அமில் எதிர்ப்பு மாத்திரை சாப்பிட்டால் போதுமென்றும் சொன்னார்கள். பயணியோ இறங்குவேன் என்று பிடிவாதமாக இருந்தார். அவரை மறுபடி ஏறுமுனைக்குக் கொண்டு வந்து இறக்கிவிட்டார்கள். ஒரு சமோசாவைக் கடித்தபடியே அவர் இறங்கிப் போனார். புறப்படுகையில் அவர் விட்டுவிட்டுப் போன ஒரு பார்சல் கேபினில் இருப்பதாகத் தெரிந்தது. அதைக் கண்டறிய சோதனை நடந்தது. கடைசியில் அதை கண்டுபிடித்து இறக்க வேண்டியதாயிற்று. அது ஒரு ஸ்வீட் பாக்ஸ்.

இதனால் இரண்டு மணி நேரம் தாமதமாக விமானம் புறப்பட்டது. துபாயில் இருந்து நியூயார்க் செல்ல நான் ஏறவேண்டிய விமானம் அதற்குள் போய்விட்டது. அடுத்த விமானம் ஏழு மணி நேரம் கழித்தத்தான். சென்னையில் எமிரேட்ஸ் கவுண்ட்டரில் எவ்வளவு அன்பாக இருந்தார்களோ அதற்கு நேர்மாறாக துபாயில் இருந்தார்கள். துபாய் விமான நிலையத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தேன். போரடித்தது. பேச்சுத்துணைக்கு ஓரிரு தமிழர்கள் இருந்தார்கள். தப்பித்தேன்.

அடுத்து நியூயார்க் செல்லும் விமானத்தில் ஏறியதும் இன்னொரு கொடுமை. சுமார் 13 மணி நேரம் விமானத்தில் கழிக்க வேண்டும். சிலர் அதில் பெரும்பகுதியைத் தூங்கியே கழித்துவிடுகிறார்கள். என்னால் தூங்க முடியவில்லை. புத்தகம் படிக்கவும் முடியவில்லை. ஏறத்தாழ என் 56 வருட வாழ்க்கையில் நினைவு தெரிந்த 5 வயது முதல் நடந்த அத்தனையையும் தத்துவப் பார்வையுடன் மனதில் ஓடவிட்டு யோசித்துக் கொண்டே இருந்தேன். முடிந்து என் டைட்டில்ஸ் போட்டபிறகும் விமானம் பறந்துகொண்டேதான் இருந்தது.

ஒரு வழியாக நியூயார்க்கில் ஜான் எஃப் கென்னடி விமான நிலையத்தில் இறங்கினால், இமிக்ரேஷனில் மிக நீண்ட கியூ. டி.வி.திரையில் ஒரு போலீஸ்காரர் ஒரு பெண்ணை தூரத்தி தூரத்தி உதைக்கிற செய்திக் காட்சி. இமிக்ரேஷன் அலுவலரிடம் என் முறை வந்தபோது ஏன் அமெரிக்காவுக்கு வந்தாய் என்று

ஞாநி

கேட்டார். என் தொழிலைக் கேட்டார். எழுத்தாளன் என்று சொல்லி பையிலிருந்து நான் எழுதிய 'அறிந்தும் அறியாமலும்' புத்தகத்தைக் காட்டினேன். பின் அட்டையில் என் படம் இருக்கும். புத்தகத்தைப் புரட்டினார். அவர் கண்ணில் பட்டது ஆண், பெண் பாலுறுப்புகளின் விளக்கப்படங்கள். இந்த மாதிரி புத்தகம்தான் எழுதுகிறாயா நீ? என்று ஒரு பார்வை பார்த்தார். வளர் இளம் பருவத்தினருக்கான உடல் மன நலம் பற்றிய புத்தகம் என்று விளக்கினேன். முத்திரை குத்தி அனுப்பினார்.

நியூயார்க்கிலிருந்து அருள் வாழும் கொலம்பஸ் நகரத்துக்குச் செல்ல விமானத்தைப் பிடிக்க உள் வட்ட ரயில் ஏறி இன்னொரு டெர்மினலுக்குப் போனேன். அந்த விமானமும் போய்விட்டிருந்தது. அடுத்த விமானம் மறுநாள் காலைதான்.

அடுத்தபடியாக அருளுக்கும் வேறு அமெரிக்கா வாழ் நண்பர்களுக்கும் போன் செய்ய நான் பட்ட பாடு கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. டெர்மினல்களில் இருந்த பல சக பயணிகளிடம் - அமெரிக்கர்கள் முதல் ஆசியர்கள் இந்தியர்கள் வரை - போன் செய்ய உதவி கேட்டேன். ஒருவரும் முன்வரவில்லை.

டெர்மினல்களில் இந்தியாவைப் போல இலவச தொலைபேசிகள் கிடையாது. பொதுத் தொலைபேசிகள் எங்கோ ஒரு மூலையில் இருக்கின்றன. அவற்றில் கால் டாலர் நாணயம் போட வேண்டும். என்னிடம் நூறு டாலர் நோட்டுகளாகத்தான் இருந்தன. ஒரே ஒரு ஒற்றை டாலர் நோட்டு வைத்திருந்தேன். ஆனால் எல்லா கடைகளிலும் அதற்கு சில்லறை தர மறுத்துவிட்டார்கள். இன்னொரு டெர்மினலுக்கு ரயிலில் போய் புத்து டாலருக்குக் காலிங் கார்ட் வாங்கினேன். இரண்டே போன் காலில் அது தீர்ந்துவிட்டதாக சொல்லிற்று. இப்படி மூன்று காலிங் கார்ட் வாங்கினேன்.

ஒருவழியாக மூன்று நான்கு நண்பர்களுடன் தொலைபேசியதில் இன்னும் ஓரிரு மணி நேரங்களில் ஒருவர் வந்து என்னை மீட்டுச் செல்லுவார் என்ற தகவல் கிடைத்தது. நியூ ஜெர்சி பிஸ்காட்டவே பகுதியில் வாழும் முகுந்தராஜ் வந்தார். அன்றிரவு அவர் வீட்டில் தங்கிவிட்டு மறுநாள் காலை மறுபடியும் நியூயார்க் வந்து கொலம்பஸ் செல்லும் விமானத்தில் ஏற திட்டம். முகுந்தராஜின் வீட்டுக்கு நான் சென்று சேரும்போது சென்னையில் என் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு சுமார் 32 மணி நேரமாகிவிட்டிருந்தது. முகுந்தராஜின் மனைவி பிரியா நள்ளிரவுக்கு மேல் கட்ச் கட இந்திய சாப்பாட்டை வழங்கியபோது கிடைத்த ஆறுதல் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. ●

கில்லடின் எங்கே?

பாரீஸ் மியூசியத்தை லூவ்ரு என்று எழுதுகிறீர்களே, அதை லூவர் என்றோ லூவ்ரே என்றோ சொல்லவேண்டாமா என்று ஒரு நண்பர் கேட்டார். பல மொழிகளுடன் இதுதான் சிக்கல். அவற்றில் எஸ், டி, ஜி எல்லாம் ஒலியில்லாமல் சைலண்டாக இருக்கும் என்பார்கள். லூவ்ருவில் கூட ருவை ர்க்கும் ருவுக்கும் நடுவே அரை மாத்திரை குறைந்த தொனியில் உச்சரிக்க வேண்டும். அவ்வளவு ஏன், பாரீஸுக்குப் போ என்று சுமார் 40 வருடம் முன்னால் ஜெயகாந்தன் எழுதியதைப் படித்துவிட்டு பாரீஸ் போகும் ஆசையை ஒரு வழியாக இப்போது நிறைவேற்றிக் கொண்டு அங்கே போனால், அது பாரீஸ் இல்லையாம். பாரியாம். என்சை உச்சரிக்கக்கூடாது என்கிறார்கள் உள்ளூர்காரர்கள் ! பெயர்களை மொழி இலக்கணத்துக்கேற்ப மாற்றி உச்சரிக்கலாம் என்ற விதிப்படி பாரீஸை நாம் பாரீலாகவே வைத்துக் கொள்ளலாம்

பாரீசில் இருந்த ஆறு நாட்களில் இரு தினங்களை லூவ்ருவில் கழித்தேன். மியூசியத்துக்கே ரெண்டு நாளா என்று சில நண்பர்கள் கேட்டார்கள். லூவ்ருக்கு ரெண்டு நாள். அப்புறம் ஆர்ஸீ. ஆர்மி, வெர்செய்ல்ஸ் எல்லாம் வேறு. என் பயணத் திட்டத்தையே ஊருக்கு மூன்று நாள் என்று போடாமல் ஒரே ஊரில் ஒரு மாதம் என்று போட்டிருந்தால், லூவ்ரு போன்ற இடத்தில் 10 நாளாவது செலவிடமுடியும்.

அந்த அளவுக்கு அந்த மியூசியங்களில் நம் அறிவை வளர்க்கவும் உற்சாகப்படுத்தவும் விஷயங்கள் இருக்கின்றன.

அவற்றை நமக்குத் தரும் முறையை மேலை நாட்டினர் சிறப்பாக உருவாக்கி வடிவமைத்து நேர்த்திப்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். என் பயணத்தில் ஒவ்வொரு ஊரிலும் ஒரு மியூசியத்துக்காவது செல்லாமல் நான் திரும்பவில்லை. இன்னும் பல மியூசியங்களைப் பார்க்க முடியவில்லையே என்ற வருத்தம்தான் உண்டு.

இந்தியாவில் ஒருபோதும் மியூசியத்துக்குப் போகவில்லையே என்ற வருத்தம் வந்ததே இல்லை. அங்கே நாம் போனாலே உன்னை யார் இங்கெல்லாம் வரச் சொன்னது என்ற தோரணையில் தான் ஊழியர்களின் உடல்மொழி இருக்கும். காட்சியகத்தில் காட்சியும் இருக்காது. விளக்கமும் இருக்காது. ஓட்டடையும் அழுக்கும் தான் இருக்கும். சென்னை எழும்பூர் மியூசியத்தில் ஆட்டோவை உள்ளே விடமாட்டார்கள்.

சினிமா, நாடகம், இசைக்கெல்லாம் விருப்பத்துடன் போவது போல மியூசியத்துக்கும் போகலாம் என்ற மனநிலையை மேலை நாடுகளில் குழந்தைகளுக்கு ஏற்படுத்துகிறார்கள். ஒவ்வொரு மியூசியத்திலும் ஒரு நல்ல புக் ஷாப் இருக்கிறது. வெறுமே சாவிக்கொத்து மாதிரி நினைவுப் பொருட்கள் விற்பது மட்டுமல்ல. தரமான நூல்கள் இருக்கின்றன. இம்ப்ரஷனிசம் என்பது ஓர் ஓவிய பாணி. அதை சிறுவர்களுக்கு எப்படி புரியும் விதத்தில் சொல்வது என்பதற்கு புத்தகம் வாங்கினேன். பள்ளிக் குழந்தைகள் அறியவேண்டிய ஐரோப்பிய ஓவிய மேதைகள் பற்றி அருமையான இன்னொரு நூல். இப்படிப் பல விஷயங்கள் இந்தக் கடைகளில் உண்டு.

இந்தப் பயணத்தில் நான் பார்த்த மிகப் பெரிய மியூசியம் லூவ்ரு.

பிரெஞ்ச் மன்னன் இரண்டாம் பிலிப் 12ம் நூற்றாண்டில் கட்டிய கோட்டை அரண்மனையே லூவ்ரு. லூவ்ரு என்றால் பிரும்மாண்டம் என்று அர்த்தமாம். இந்த அரண்மனையையும் பின்னர் ஆர்மி மியூசியம் இருந்த அரண்மனை வெர்சேய்ஸ்ஸ் அரண்மனை எல்லாவற்றையும் பார்த்ததும், நம் நாட்டில் ராஜாக்கள், அரசர்களே இருந்ததில்லை என்றும் சின்னச் சின்னப் பண்ணையார், ஜமீந்தார், பாளையக்காரர்களையெல்லாம் நாம் அரசர்கள், சக்ரவர்த்திகள் என்று ஆக்கி வைத்திருக்கிறோமோ என்றும் சந்தேகம் வருகிறது.

பதினாறாம் லூயி மன்னன் 1692ல் வெர்சேய்ஸுக்கு தன் குடியிருப்பை மாற்றிக் கொண்டபோது லூவ்ருவில் இனி தன் கலைச் செல்வங்களை வைத்து அழகு பார்க்கலாம் என்று முடிவெடுத்தான். அது முதல் அந்த இடம் மன்னர்கள் போர்களில்

ஞாநி

கொள்ளையடித்தது, பரிசாகப் பெற்றது ஆர்வத்தில் திரட்டியது எனப் பல வகைக் கலை, ஆவணப் பொருட்களின் களஞ்சியமாக இருந்து வருகிறது.

நெப்போலியன் ஆட்சியில் லூவ்ரு நெப்போலியன் மியூசியம் என்று பெயர் மாற்றப்பட்டு விரிவுபடுத்தப் பட்டது. ஆனால் பொதுமக்கள் போய் பார்க்கும் இடமாக இது மாறியது பிரஞ்சுப் புரட்சிக்குப் பின்னர்தான். அதுவரை அரசருக்கு வேண்டியவர்கள், வெளிநாட்டுத் தூதர்கள் போன்றோர் மட்டுமே பார்க்கும் இடமாக இது இருந்தது. புரட்சிக்குப் பின்னர், வாரத்தில் மூன்று நாட்கள் மக்கள் அனுமதிக்கப் பட்டார்கள். . லூவ்ரு அரண்மனையிலேயே பல ஓவியர்கள் சிற்பிகள் குடியிருந்திருக்கிறார்கள்.

இன்று உலகத்தின் பல்வேறு நாகரிகங்களின் வரலாற்று ரீதியிலான கலை ஆவணத் தொகுப்புகள் லூவ்ருவில் உள்ளன. ஓவியங்கள், சிற்பங்கள், கல்வெட்டுகள் என்று இங்குள்ள பொருட்களின் எண்ணிக்கை பல லட்சங்களைத் தாண்டி விட்டது. பரப்பளவு மட்டும் ஆறு லட்சம் சதுர அடி. மொத்தம் 2000 ஊழியர்கள் வேலை பார்க்கிறார்கள். பார்க்க வரும் பொது மக்கள் தரும் பணத்தில் மட்டுமாக இந்த மியூசியத்தைப் பராமரிக்கமுடியாது. . பிரெஞ்சு அரசு மட்டுமே 62 சதவிகிதச் செலவை ஈடுகட்டுகிறது. அதுவே சுமார் 18 கோடி டாலர்கள் ! உலகப் புகழ் பெற்ற டாவின்சி கோட் படம் இந்த மியூசியத்தில் பல இடங்களில் படமாக்கப்பட்டது. அதில் கிடைத்த கட்டணம் மட்டுமே இரண்டரை கோடி டாலர் !

டாவின்சி கோட் படத்தில் மியூசியத்தின் முகப்பில் இருக்கும் கண்ணாடி பிரமிடு முக்கிய இடம் பெறும். இந்தப் பிரமிடுதான் நுழைவாயில் . இதுதான் லூவ்ருவின் மிக லேட்டஸ்ட் கட்டடம் 1983ல்தான் கட்டினார்கள். இதில் நுழைந்துதான் லூவ்ருவின் வெவ்வேறு பகுதிகளுக்குச் செல்ல முடியும். இங்கே இன்னும் திறக்கப் படாத ஒரு சிலையின் தோற்றத்தையே ஒரு சிலையாக்கியிருக்கிறார்கள் !

லூவ்ருவில் இருக்கும் புகழ் பெற்ற ஓவியம் லிய்னர்டோ டாவின்சியின் மோனா லிசா. நேரில் பார்க்க அது ஒன்றும் அப்படி அபாரமாக இல்லை. ஆனால் மியூசியத்திலேயே இங்கேதான் கூட்டம் அதிகம்.

மியூசியத்தில் என்னைக் கவர்ந்த ஓவியங்கள் என்பவை புகைப் படக் கலை கண்டுபிடிக்கப்படும் முன்னர் தத்ரூபமாக தீட்டியிருக்கும் படங்கள்தான். சின்ன சைசிலிருந்து கட்டட சுவர் முழுக்க வியாபிக்கும் பிறும்மாண்டமானவை வரை இவை

உள்ளன.

இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும்போது இரு உணர்ச்சிகள் எழுவதை சொல்லியே ஆகவேண்டும். ஓவியம், சிற்பம் இரண்டு கலைகளிலும் இனி செய்ய ஏதுமில்லை என்றே படுகிறது. உச்சங்களையெல்லாம் அப்போதே செய்து முடித்துவிட்டார்கள் என்றே சொல்லலாம். இந்திய, தமிழக ஓவிய சிற்பக் கலைப் படைப்புகள் அற்புதமாக இருந்தாலும், ஐரோப்பிய சாதனைகளை நெருங்கவில்லை என்றே எனக்குப் படுகிறது. இருப்பதில் சிறந்த சோழர் கால பிரான்ஸ்களைக் கூடப் போற்றத் தெரியாத மட்டி சமூகம் நாம்.

ரோமானிய, கிரேக்க வரலாற்று சின்னங்கள், எகிப்து நாகரிக வரலாறு, மத்திய கிழக்கு நாகரிகம், இஸ்லாமிய கலை வரலாறு என்று பல பகுதி கலை வரலாறுகள் லாவ்ருவில் விரிவாக இருக்கின்றன. ஆனால் இந்தியக் கலை பற்றி ஏதுவும் இல்லை. லாவ்ருவின் இயக்குநர் இந்தியா வந்தபோது இதைப் பற்றி இந்திய அரசிடம் பேசியிருக்கிறார். மத்திய கிழக்கு பற்றிய லாவ்ரு முயற்சிகளுக்கு அங்குள்ள அரசு பணக்காரர்களும் அரசுகளும் பெரும் தொகையை மான்யமாக லாவ்ருக்குத் தருகின்றனர். இந்தியா அப்படி ஏதுவும் செய்யமுடியாது. தற்காலிக கண்காட்சி வைக்க தன் சிற்பங்களை அனுப்புவதோடு சரி.

லாவ்ருவில் நான் பார்க்க முடியாத இன்னொரு வரலாறு கில்லட்டின் பற்றியதாகும். பிரெஞ்சு புரட்சியின்போது மன்னர்கள், ராணிகள், பிரபுக்களை கொல்லப் பயன்படுத்தப்பட்ட கில்லட்டின் எனும் வெட்டு இயந்திரத்தைப் பற்றி லாவ்ருவிலும் பாரீசில் நான் கண்ட இதர மியூசியங்களிலும் ஏதுவும் இல்லை.

பாரீசில் என்னை ஏமாற்றியது ஈபெல் கோபுரம்தான். டவர் அருமையான எஞ்சினியரிங் வேலைப் பாடாக இருந்தாலும் அதன் கீழ் இருக்கும் சதுரம், அதன் கம்பீரத்துக்குப் பொருந்தாமல் இருந்தது. அழகுணர்வே இல்லை. டவரின் ஓர் கால் பகுதியில் ஒரு கையேந்திபவன் ! லாவ்ருவில் ப்ரமிடை அழகாகப் பயன்படுத்தியது போல இங்கேயும் ஈபெல்லின் அடிப் பகுதிச் சதுரத்தை பயன்படுத்த தவறிவிட்டார்கள்.

ஈபெல் கோபுரத்துக்கு செல்லும் முன்னர் பலரும் என்னை எச்சரித்து பிஃபாக்கெட் ஆபத்து பற்றியாகும். அரசே பல இடங்களில் இது பற்றி எச்சரிக்கிறது. லாவ்ருவிலும் எச்சரித்தார்கள். எனக்கு பிஃபாக்கெட்டுகளிடமிருந்து எந்த சிக்கலும் ஏற்படவில்லை. ஆனால் இங்கே இது பெரிய பிரச்சினையாக இருக்கத்தான் செய்கிறது. கடந்த ஏப்ரலில் லாவ்ருவின் 2000 ஊழியர்களும்

ஞாநி

பிக்பாக்கெட்டுகளால் தமக்கு இருக்கும் ஆபத்து குறித்து ஒரு நாள் வேலை நிறுத்தமே செய்திருக்கிறார்கள். ஜேப்படிக்காரர்கள் மியூசியத்தில் 30 பேர் வரை கும்பலாக நுழைவதாகவும் பிடிபட்டால் ஊழியர்களை மிரட்டுவதாகவும் புகார் சொல்லப்பட்டது.

நான் பார்த்தவரையில் ஆயிரக் கணக்கான கணக்கான டிரீஸ்ட்டுகள் இதைப் பற்றி கவலைப் படாமல் மியூசியத்தை ஆழ்ந்து சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஜேப்படிக்காரர்கள் யார் ? அது ஓர் அரசியல் கலந்த தனிக் கதை. ●